

καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς, τοὺς εἶπε καυστικώτατα: «Ὅλοι αἰσθανόμεθα, εἶπε, τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλλωμεν τινὰς φόρους, καὶ δὲν ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν φόρους, νὰ ἐπινοήσωμεν τοιαῦτα τεχνάσματα καὶ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐπιβάλλομεν τοὺς φόρους εἰς νέας δραχμὰς διὰ νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, καὶ ἐφαρμόζομεν αὐτὸ διὰ νὰ ἐπιβάλλωμεν κατ' αὐτὸ τοὺς φόρους».

Καὶ δὲν ἤρατο μόνον ῥητορικὴν νίκην, ἀλλ' ἀπεδείχθη καὶ σώφρων πολιτευόμενος: ἔχων ἐν ἰδεῶδες εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἀντὶ νὰ ἔχη δύο ῥουσφέτια εἰς τὴν τσέπην του. Ἦτο ἐναντίος τῆς ἀναμίξεως τῶν βουλευτῶν εἰς τὰ τῆς διοικήσεως ὅτε τὸ πρῶτον εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κοινοβούλιον καὶ ὅταν εἶδε τὸν κ. Τρικούπην τοῦ 79 νὰ κατηγορῇ τὸν κ. Κουμουνδούρον ὡς ἐνδοτικόν, ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὸν ἀνθρωπὸν του. «Καὶ σήμερον, εἶπε, τί βλέπομεν; Ἐγκαταλειφθεῖσας τὰς ἰδέας ἐκεῖνας. Καὶ τί ἀκούομεν λεγόμενον παρὰ τοῦ νῦν ὑπουργοῦ; Αὐτολεξεῖ ὅτι ἔλεγον οἱ ἄλλοι τότε. Κατήντησαν νὰ ἔχουν καὶ τὰς ἰδίας λέξεις ἀκόμη πρὸς ἐκφράσιν τῶν ἰδεῶν. Σήμερον κατήντησαν, κύριοι, καὶ νὰ σαρκάζουν τὰς ἰδέας ἐκεῖνας, καὶ νὰ τὰς σαρκάζουν ἀνηλεῶς, καὶ νὰ λέγωσιν ὅτι τὰ μέτρα ἐκεῖνα δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν, ἐνῷ ἦσαν μέτρα τοῦ νῦν προέδρου τῆς κυβερνήσεως.»

Ἐπρωχώρησε εἰς λεπτομερείας καὶ εὔρεν ὅτι ὁ πρῶτος τιμητὴς τοῦ περὶ οἴνων φόρου νομοσχεδίου τοῦ κ. Τρικούπῃ ἦτον αὐτὸς ὁ κ. Τρικούπης. «Ἄλλ' ἢ πρόσοδος αὕτη,» ἔλεγεν ὁ κ. Τρικούπης ὅτε ἦν ἀντιπολιτευόμενος, «ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τοῦ οἴνου ἐν τῷ κράτει δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ πραγματοποιηθῇ οὐδὲ κατὰ τὸ δεκατημόριον· ἀλλὰ καὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ δεκατημυρίου ἡ πραγματοποίησις θέλει γίνῃ διὰ τῆς ἐσχάτης πίσεως τῶν πολιτῶν, διὰ πίσεως τοιαύτης, ὥστε δύναμαι νὰ εἰπῶ ὅτι **συν ἔεται καὶ μετ' αὐτῶν τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ πολίτου....**»

* *

Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν βραχεῖαν ἀνάλυσιν τῆς ἀγορεύσεως αὐτῆς, διότι ὅπως τὰ κομματικὰ φύλλα ὑποστηρίζουν τοὺς κομματικούς βουλευτάς, οὕτω ἡμεῖς ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀνεξαρτήτων βουλευτῶν, καὶ τῶν μετὰ θάρρους πολιτευομένων. Ἐπειτα ἐν μέσῳ τοσαύτης σπάνιος ταλάτου ἐν τῷ πολιτικῷ κόσμῳ, ἐπιθυμοῦμεν ὅπου εὐρίσκομεν ἀληθὲς τοιοῦτο, νὰ τὸ ἐκθέσωμεν ἐν ἀπόπτῳ ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν πρὸς ἀναφυκὴν καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐκ τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος ὃν διεξάγομεν ἐναντίον τῆς ἀνικανότητος καὶ τῆς ἀνηθικότητος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἀναγγέλλοντες καὶ ἡμεῖς τὰς φιλοφρονητικὰς ἐπισκέψεις τοῦ ἁγίου Ἀθερκίου καὶ τοῦ ναυάρχου Κονράδ, προσθέτομεν καὶ ὀδικὰς μας πληροφορίας, ὅτι λίχν προσεχῶς ὁ μὲν ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πιτρῶν διορίζεται κυβερνήτης καταδρομικοῦ... κυριῶν, ὁ δὲ λιμενάρχης κ. Καρακατσάνης χειροτονεῖται ἐπίσκοπος.

Μετὰ τὸ νέον εἶδος τῆς ῥητορικῆς, τὸ ὁποῖον ἐγκαινίασεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ κ. Τσιθανόπουλος, βαπτίζεται ὑπὸ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** Κτυποχέρης, ἡ δὲ σχολὴ τῆς ῥητορικῆς του *σχολὴ τοῦ βρόντου*.

Αὐτὰ τὰ βροντοκτυπήματα εἰς ἀπάντησιν λογικῶν παρατηρήσεων δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν ἐπιχειρήματα *τελειωτικά*.

Φανταζόμεθα τὸν κ. Τσιθανόπουλον ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰδε ἀριθ. 374)

- Τί, αὐθέντα;
- Ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ παιδιὰ τῶν κύβων, καὶ ὅστις ἐκέρδησεν, ἔχει καλῶς κερδήσει.
- Ὡ, αὐθέντα! τοῦτο τὸ ἐνόησα πρὸ πολλοῦ.
- Καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε προφῆτης, οὔτε Ἀλλάχ.
- Ποτέ μου δὲν ἐπίστευσα τὰς βλακειὰς ταύτας, εἶπεν ὁ Μιρχάν.
- Τὰς ὁποίας ἐπλάσαν οἱ πονηροὶ διὰ νὰ φενακίζωσι τοὺς μωροὺς.
- Ἰσα ἴσα.
- Καὶ ὅτι ὅστις δύναται νὰ κατορθώσῃ τι πρὸς τὸ συμφέρον του, ὀφείλει νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ.

— Χαίρω ὅτι συμφωνοῦμεν. Ἀλλὰ δύο φίλοι πρέπει νὰ ὑπηρετῶνται ἀμοιβαίως.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἀλλὰ μὲ ἀμοιβὴν, καὶ ποτὲ δωρεάν.

— Ἐννοεῖται.

— Λοιπὸν, ἐγὼ ὀφείλω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν ἐλευθερίαν μου εἰς σέ. Καὶ ἕως τώρα δὲν σοὶ ἀπέδωκα τίποτε.

— Θὰ μοὶ ἀποδώσῃτε κατόπιν, αὐθέντα.

— Καὶ τῷ ὄντι, δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα τὸ νὰ μοὶ δώσῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ σουβλίσω τὸν ἄψαλτον ἐκείνον καὶ ἀμνημόνευτον Καρτέτσιον. Εἶδε, Μιρχάν, πῶς τοῦ ἐτρύπησα τὸν λαιμὸν μὲ τέχνην.

— Ὁραῖον σουβλίσμα, αὐθέντα.

— Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμες καὶ χωρὶς συμφέρον. Ἐπεθύμεις νὰ ἀπαλλαχθῇς καὶ σὺ ἀπὸ τὸν μακαρίτην ἐκείνον.

— Εἶναι ἀληθές.

— Οὐχ' ἦττον ὁμολογῶ ὅτι εἰμαι χρεώστης σου. Καὶ ἂν θέλῃς σοῦ υπογράψω τὴν στιγμὴν αὐτὴν συναλλάγμα χιλίων φλωρίων, Μιρχάν.

— Ὅπως ἀγαπᾷ ὁ αὐθέντης.

— Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν, ὅτι θὰ σέ διορίσω Χάνην τῆς Ἀφρικῆς, ὅταν γείνω Δόγης τῆς Βενετίας.

— Ἀμποτε.

— Ἀλλὰ τὰ μὲν συναλλάγματα εἶναι διὰ τοὺς ἀδυνάτους, ὅσοι δὲν ἔχουσιν ὄνυχας νὰ τὰ σχίσωσι, Μιρχάν. Αἱ δὲ προφο-

— 'Ο Σωκράτης, κύριοι, ὁ ὁμώνυμός μου, ἦτο μάγειρος.

— Τί, πῶς, κύριε καθηγητά;

— Μπράμ, μπρούμ, μπράμ-μπράμ ἐπὶ τοῦ βήματος δύο γρόνθοι τοῦ κ. Τσιβανοπούλου.

Τρόμος διαρρέει τὰς τάξεις τῶν φοιτητῶν καὶ σιωπῇ.

"Ἄλλη ἱστορία:

— 'Ο Αουδοβίκος ΙΑ' ὅταν ἀνέβη τὸν θρόνον τῶν Παλαιολόγων...

— Μά, κύριε καθηγητά...

— Μπράμ, μπράμ, μπράμ, μπρούμ... Καὶ πάλιν φόβος καὶ πάλιν σιωπῇ.

'Ο δὲ Κτυποχέρης θριαμβεῦσι κατὰ τῆς ἱστορίας, ὅπως ἐθρίαμβευσεν κατὰ τῆς συμπολιτεύσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ νεοσύστατος 'Εταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐργάζεται πολὺ καλὰ. Φαίνεται προωρισμένη νὰ ἐπιδράσῃ μὲ τὸν καιρὸν πολὺ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῆς πρωτεύουσας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα φθάνει ἡ γνησίᾳ δαμαλίς τῆς καὶ ἀνοίγεται τὸ γραφεῖον τοῦ δαμαλισμοῦ. Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον ἡ πρότασις ὑπὸ τοῦ ἐμπαθοῦς πλέον ὑγιεινολόγου κ. Βάφα νὰ μελετηθῇ πολὺ ὀρίμως τὸ ζήτημα ἐὰν συμφέρῃ ἡ ἄλλη ῥιφθεῖσα πρότασις ἐν τῇ 'Επιτροπῇ τῆς Ὑγείας τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ κ. Χωρέμη, τοῦ νὰ λιθοστρωθῇ ἡ πόλις. Ἦδη ὁ καθηγητὴς κ. Στρούμπος ἐξήνεγκε γνῶμην ἐναντίον κατὰ τῆς λιθοστρώσεως καὶ ὁ κ. Στρούμπος εἶναι ψῆφος ἀκουομένη εἰς τὰ ζητήματα αὐτά. Καὶ τί ζήτημα! Φρικτὸν καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα! Νὰ στρώσουν λέγει τὰς Ἀθήνας μὲ Βεστού-

βιον, διότι ἐβесоῦθιασεν ἤδη ὁ κ. Μαρκόπουλος τὸ πεζοδρόμιόν του! Καὶ τότε; Αἴτνα ἐπάνω, Βεσουβίος κάτω, τί θὰ γίνωμεν ἡμεῖς; Βεβαίως λάβα! Λέγοντες ταῦτα εἴμεθα κατὰ τῆς λιθοστρώσεως; Εἴμεθα μόνον κατὰ τῆς ἐπιπολαιότητος. Διότι αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἂν θέλετε ἀκόμη ἄλυτον ἐν Εὐρώπῃ. Πρέπει νὰ γίνεταί διαξέυλου, ἡ ὁδός τρωσις ἀπὸ μακαδάρ, ἀπὸ λίθους, ἀπὸ Βεσουβίων; Διὰ τοῦτο χαίρομεν πολὺ ὅτι ἡ 'Εταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος καὶ θὰ ἔχωμεν μίαν καλὴν καὶ ὀριμον μελέτην αὐτοῦ.

"Ἦκουσεν ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας φωνὰς τοῦ Κήρυκος εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου:

— 'Ορίστε, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μεγάλο τὸ κεφάλι, δέκα λεπτά ἡ εἰσοδος, κύριοι!

Τὰς ἤκουσεν;

Ἐὰν τὰς ἤκουε δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν ἐμπορικωτέραν ὁδὸν τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνεταί τόσῳ βδελυτικὸν σωματεμπόριον.

Ἐν ῥυπαρὸν δωμάτιον, καὶ ἐν αὐτῷ μίμ' ἡσασα, ἀπ' ἐκεῖνας ποῦ βάλλουν τοὺς σκύλους, καὶ ἐν αὐτῇ ἕνας εἰσοσιεὺς ἐτῶν δυστυχῆς, βραχύσωμος, ὀγκοκέφαλος, πάσχων τὸ φοβερὸν νόσημα τῆς ἀγκυλώσεως τῶν ποδῶν, μὴ δυνάμενος νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος τῆς οἰκτρῆς σιδηρᾶς τερατώδους κεφαλῆς του, κίτρινος, ὀλίγον τρώγων, ὀλίγον κοιμώμενος, καὶ περὶ αὐτὸν δύο τρεῖς κηφῆνες ξαπλωμένοι, ὅπως συνάξουν τὰ λεφτά, ὧν ὁ εἰς ἀδελφὸς τοῦ δυστυχικοῦ, ὡς λέγει!!

Εἶνε ἀνατολίτης, ἐγεννήθη τοιοῦτος, ἔχει ὥραιον παχὺ μύστακα, τὸ κάτω χεῖλος κρεμάμενον παρέχει εἰς τὸ μειδιάμα του ἕνα σαρκασμὸν τῆς τύχης του σπαρακτικόν. Φαίνεται ὅτι φοβῆται τοὺς περὶ αὐτὸν ἀγριανθρώπους.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει δέκα λεπτά ὅπως ἐπι-

ρικαὶ ὑποσχέσεις εἶναι διὰ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς κόλακας.

— Βεβαίως:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε σοὺ ὑπογράφω τι οὔτε σοὺ ὑπόσχομαι. Σοὶ λέγω μόνον ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις διὰ σέ εἶναι ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην σου ἐπὶ πολὺν χρόνον. Πιστεύω ὅτι μὲ ἐνόησες μὲ τὸ πονηρὸν ἐνστικτὸν σου, Μιχᾶρε. Ἐγὼ πολλοὺς σκοποὺς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐντίμους, καὶ ἐπειδὴ θὰ σέ μεταχειρισθῶ ὡς βοηθόν, εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ σέ ἀνταμείψω πλουσίως, καθὼς ἀνταμείβει ὁ Σατάν τοὺς διαβόλους του. Καὶ ἀμέσως σήμερον ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου.

— Εἰς τί πράγμα αὐθέντα;

— 'Ο Σανούτσος παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐλθὼν ἐγγύτερον τοῦ Μαύρου ἐταπείνωσε τὴν φωνήν.

— "Ἄκουσε, Μιχᾶν. Τὸ πλοῖον τοῦτο μοὶ τὸ ἔδωκεν ὁ Μούχρας.

— Σὰς τὸ ἔδωκε;

— Ναί· ἦτο ἰδικόν μου.

— 'Ο Μαῦρος ἔσεισε τοὺς ὄμους.

— Μὲ αὐτὸ θὰ ἀποπλεύσωμεν αὐρίον, Μιχᾶν.

— Καὶ διὰ ποῦ;

— Διὰ παντοῦ. Θὰ ἰδῶμεν.

— Λοιπὸν;

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θὰ στρατολογήσωμεν σήμερον διὰ πλήρωμα, σοὶ τοὺς συσταίνω, Μιχᾶν.

— Μείνατε ἥσυχος, αὐθέντα.

— Νὰ τοὺς περιποιηθῆς, ὅσον πρέπει.

— Εὐχαρίστως.

— Καὶ ὅταν θὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ ἀποπλεύσωμεν...

— 'Ο Σανούτσος διεκόπη.

— Εἶσαι πιστὸς φίλος, Μιχᾶν;

— Ἀμφιβάλλει ὁ αὐθέντης περὶ ἐμοῦ;

— "Ἄκουσε, Μιχᾶν. Τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς θὰ σοὶ κάμω λόγον, ἡδυνάμην νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων μου, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχον αἰχμαλωτισθῇ. Ἀλλὰ δυσπιστῶ εἰς αὐτοὺς, διότι τοὺς γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, καὶ θὰ τοὺς ἀφήσω ἐνταῦθα. Δύο μόνον θὰ λάβω συνταξειδιώτας μου. Ἀλλὰ καὶ τούτων σέ προτιμῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτείνωμαι πρὸς σέ. Δύναμαι νὰ εἶμαι ἀσφαλὴς, Μιχᾶν;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος, σὰς εἶπα, νομίζω, ὅτι ἐνόςῳ ἔχωμεν κοινὰ συμφέροντα, δύνασθε νὰ ἔχητε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

— Λοιπὸν ἄκουσε.

Καὶ ὁ Σανούτσος περιέβλεψεν αὐθις κύκλῳ, ἐκ φόβου μή τις ὠτακουστῇ. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ ἑπτὰ πρόφην συναϊχμαλωτοὶ του, ἀλλὰ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκοποῦ, ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν πρόραν καὶ ἦτον ἐν ἱκανῇ ἀπο-

σκηφθῇ ὁ κ. Διευθυντὴς αὐτὸ τὸ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ βασιανιστή-
ριον τῆς Ὁδοῦ Αἰόλου.

Τί ἀκούομεν;

Ἐν ταῖς γρειτονικαῖς. Θήβαις οἱ ἔμποροι ὑπερετίμησαν τὰ
εἶδη των ἔνεκα τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς!!

Ἐ! ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα, κύριε Καλλιγᾶ!

Ὁ ἀστυνομικὸς βοηθὸς κ. Δημ. Πάλλης δικαιολογεῖται
λέγων ὅτι αὐτὸς δὲν ἑρράπισε μαθητὴν γυμνασίου ἐκ τῶν
ἐπανερχομένων ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐκδρομὴν των, ἀλλὰ
μόνον τοῖς συνέστησεν ἡσυχίαν. Ἐρράπισεν ὅμως ἀστυνομι-
κὸς κλητὴρ, τὸν ὁποῖον καὶ κατήγγειλεν ὅπως τιμωρηθῇ.
Ὁ βοηθὸς περιωρίσθη μόνον νὰ τοῖς συστήσῃ ἡσυχίαν. Τὸ
πράγμα βεβαίως κολάζεται πολὺ· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀστυ-
νομικὴ παρέμβασις εἰς ἐκάτον μαθητὴς ἐπανερχομένους ἀπὸ
ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν καὶ χύνοντας ἔπειτα τὴν φαιδρό-
τητα των εἰς τοὺς δρόμους, εἶναι καθ' ἡμᾶς ἐπέμβασις ἀσε-
βής. Ἀλλὰ ποῖος πταίει, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη, ὡς μᾶς εἶπον
μαθηταὶ καὶ κλητὴρ, δύναται νὰ ραπίσῃ ἕνα, χωρὶς συμμα-
θηταὶ τοῦ νὰ ἐκδικήσουν τὴν ὕβριν;

Ἀφῆτε λοιπὸν τὸν Γεωργιάδην μὲ τὰ ἄστρα του καὶ ἐν-
αγκαλισθῆτε τὸν Φωκιανὸν καὶ τὸν Πύργον μὲ τοὺς γρόνθους
των, ἂν θέλητε ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ μέλλον νὰ μελετᾶτε τοὺς
διαφύρους πλανήτας.

ΔΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟῦ ΦΟΡΟῦ

Οὔτε ἡ πρόοδος οὔτε οἱ θετικοὶ νόμοι μετέβαλον οὐσιω-
δῶς τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

στάσει ἀπὸ τοῦ Σανούτου καὶ τὸν Μιρχάν, ὥστε δὲν ἡδύ-
νατο ν' ἀκούσῃ τὴν σιγανὴν αὐτῶν συνδιάλεξιν, (ἥτις ἄλλως
ἐγίνετο ἐν Μαυριτανικῇ γλώσσῃ).

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους θὰ παραλάβω ὡς πλῆ-
ρωμα, δύνασαι αὐριοῖν νὰ μοῦ τοὺς μεθύσης, Μιρχάν;

— Διὰ τί, αὐθέντα;

— Θέλω, καθ' ἣν ὥραν θὰ σηκώσωμεν τὴν ἀγκυραν, νὰ
εἶναι ὅλοι μεθυσμένοι, εἶπεν ὁ Σανούτσος.

— Ἀρκεῖ νὰ ἔχω οἶνον ἄφθονον, αὐθέντα.

— Θὰ σὲ στείλω εἰδῆσιν δύο ὥρας πρὶν νὰ ἀναχωρήσω-
μεν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἰξεύρουν ὅποτε ἀναχωροῦμεν.

— Πολὺ καλὰ, αὐθέντα.

— Μιρχάν, ἂν μὲ ὑπηρετήσης, θὰ σὲ ὑπηρετήσω.

— Ἔχε πεποιθήσῃς εἰς ἐμέ.

— Ὅταν θὰ σοὶ στείλω εἰδῆσιν, νὰ εἰξεύρης νὰ εἶσαι ἐ-
τοιμος.

— Ἡσύχασε, αὐθέντα! εἶναι τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε, αὐτὸ μόνον.

— Θὰ τοὺς κάμω στουππί, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Θέλεις νὰ ρί-
ψω καὶ κανένα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν;

— Ὅχι· δὲν σοὶ λέγω αὐτό, Μιρχάν!

— Διὰ νὰ δοκιμάσω ἂν εἶναι καλὰ μεθυσμένοι. Ἀλλ' ἀφοῦ
δὲν θέλεις, δὲν θὰ τὸ κάμω.

— Μεταχειρίσου ὅποιον τρόπον εἰξεύρεις, Μιρχάν· ἀρκεῖ νὰ
μεθύσουν ἐντελῶς.

Πατρίκιοι καὶ πληθεῖς, εἴλωτες καὶ κύριοι, τύραννοι καὶ
δούλοι δὲν θὰ λείψωσιν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐὰν μεταλ-
λάσωσι τὰ ἐνόματα, ἡ οὐσία ὅμως μένει ἡ αὐτή.

Ἡ πολιτεία δὲν ἐπραγματοποίησεν ἀκόμη τὴν ἰσότητά
μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἡ δὲ ἐκκλησία καλεῖ τοὺς πρώτους
αὐτῆς λειτουργοὺς **Πεσπότας**. Ἐν ἄλλο ἀκόμη: ὁ πλού-
σιος, ὁ ἰσχυρὸς ζητεῖ ν' ἀπορροφήσῃ καὶ τὸν τελευταῖον
ὁβολὸν τοῦ ἐνδεοῦς, τοῦ στερουμένου καὶ τὸν ἄρτον· ὁ δὲ
πτωχὸς τότε καρδοκεῖ εὐκαιρίαν νὰ καταπῇ ὅλους ὁμοῦ
τοὺς πλουσίους. Εἶναι ἡ αἰωνία πάλη. Εἶναι καὶ αὕτη μί-
α φάσις τῆς κοινωνικῆς διαμάχης.

Καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ἔχομεν ἀφ' ἑνὸς τὸν κ. Ρη-
γάδην ἀντιπροσωπεύοντα καὶ τοῦτον τὸ χρέμα, τὸν ἐγωί-
σμόν, τὸν τύφον, ἐπομένως τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀπάθειαν,
τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς νόμους, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς
ἀνθρώπους τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐντεταλμένους τὴν φρουρή-
σιν τῶν νόμων, ὑπομένοντας ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῶν, γνω-
ρίζοντας καὶ πάραγωνρίζοντας αὐτοὺς.....
ἐπομένως καρδοκεῖντας εὐκαιρίαν νὰ συλλαβῶσι ποτε εἰς
τοὺς ὄνυχάς των ἡ γάδην τινὰ διὰ νὰ τὸν γδύσωσιν ἐν
ὁνόματι τοῦ νόμου!—Καὶ λοιπὸν ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ
Πειραιῶκος δρόμου στήνουνσι τὴν σκηνὴν των καὶ ἀναμένουνσι
τὸν Ρηγάδην.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπεσκέφθη πρότερον τὸ Τελωνεῖον. Εἶναι
καὶ αὐτὸ λημέριον. Εἶχε φορολογητέα πράγματα; δὲν εἶχε;
ὁ Ρηγάδης λέγει ὄχι! ὁ δημοτικὸς φόρος λέγει ναί! Τὸ
βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐφιλο-
νείκησε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τελωνεῖου καὶ ἀπεχώρησεν
ὡς Ἀχιλλεὺς εἰς τὰς ἰδίας σκηνάς.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Ρηγάδης θὰ εἶχε φορολογητέα

— Ἔσο ἥσυχος, αὐθέντα.

— Ἰδοὺ, λάβε τοῦτο.

Καὶ ἐξεβάλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν σφραγιδά του, φέρουσαν
σήματα κομητείας μετὰ τοῦ ἐνοματός του. Ἐξέστρεψε τὴν
λαβὴν αὐτῆς καὶ διαίρεθείσας εἰς δύο τεμάχια, ἐξῆγαγεν ἐκ
τινος κρυπτῆς θήκης σχηματίζουσας τὴν βάσιν κιτρινοχρῶον
τινὰ κόνιν. Ἐλαβε μέρος τῆς κόνεως ταύτης καὶ τὸ ἐτύλιξεν
εἰς τεμάχιον χαρτίου.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Μαῦρος.

— Εἶναι κόνις ἐντομοφθόρος, Μιρχάν.

— Πῶς κόνις ἐντομοφθόρος.

— Ῥίψε τοῦτο εἰς τὸν οἶνόν των· καὶ ὅταν τὴν πῶσι, θὰ
κοιμηθῶσι τόσον καλῶς, ὥστε δὲν ἔχουσιν νὰ φοβηθῶσι πλέον
οὔτε κώνωπας, οὔτε κορέους.

— Ἀ, ἂ!

— Ἡ ποσότης αὕτη ἡ μικρά, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα, ἀρ-
κεῖ διὰ νὰ ἀποναρκωθῶσι δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες. Εἶναι σφο-
δρὸν ναρκωτικὸν Μιρχάν.

— Καλὰ, αὐθέντα.

— Ἀν ὅμως κατὰ λάθος ρίψῃς ὅλην τὴν κόνιν εἰς τὸ πο-
τήριον τοῦ ἐνός, θὰ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Ἀλήθεια;

— Μὴ θελήσης νὰ δοκιμάσης, πανοῦργε· πρόσεξε, δὲν εἶ-
ναι καιρὸς νὰ παίζωμεν.

πράγματα· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι διὰ τοῦ τελωνείου διήλθεν ἀνενόητος μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν πραγμάτων τῆς μάμμης του, καὶ ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὁ Ρηγάδης δὲν θὰ εἶχε φορολογητέα πράγματα.

Ἀλλὰ διατί δὲν ἔλαβε τὴν διαβατήριον οὕτως εἶπεν πιστοποιήσιν παρὰ τοῦ Τελωνείου, ἥτις θὰ τὸν ἐλύτρωνε καὶ ἀπὸ τὰς βασάνους τοῦ δημοτικοῦ φόρου; καὶ ἰδοὺ τρίτον συμπέρασμα, ἀλάθαστον πλέον, ὅτι ὁ Ρηγάδης εἶχε καὶ δὲν εἶχε φορολογητέα πράγματα. Ἀφίνομεν λοιπὸν ἐδῶ τὸν κ. Ρηγάδην ἐν τῷ μεταχειρίῳ τοῦ λαθρεμπορίου καὶ μὴ καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἀρματωλῆκι τοῦ δημοτικοῦ φόρου.

Οἱ κύριοι οὗτοι ἐκράτησαν τὴν ἀμαξάν τοῦ θυματός των καὶ σχεδὸν χωρὶς ν' ἀνοίξουν τὰ κιβώτια τῆς μάμμης μαντεύουσι τὴν ἀξίαν τῶν περιεχομένων αὐτῶν.

— Δώσατέ μας λέγουν 200 δραχμὰς καὶ περνᾶτε. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ μάμμη ὀλίγον καὶ θὰ ἐλειποφύχει. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀσθενούσα ἔκτοτε δὲν ἐνεφανίσθη ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον· ὁ ἔγγονος ὀλίγον καὶ θὰ ὀλιγοθύμει, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἔδωκε χεῖρα βοήθειας καὶ εἰς τὰ δύο... μπαούλα, ἅτινα κατετέθησαν ἐν τῷ δημοτικῷ φόρῳ!

Συνῆλθε βαθμυδὸν ὁ κ. Ρηγάδης.

— Δός με, εἶπεν εἰς τὸν Ἑρνάνην, τὰ ρέστα ἀπὸ αὐτὸ τοῦ χαρτί, καὶ τοῦ ἔδειξε χαρτονόμισμα τῶν 500 φράγκων.

— Δὲν ἔχω, ἀπαντᾷ ἱποτικώτατα, ἀντὶ νὰ τοῦ το πάρη ὁλόκληρον, ὁ ἥρως τῶν φόρων.

— Ρεφερέ! ἀναφωνεῖ ὁ κ. Ρηγάδης πρὸς τοὺς ἀμαξηλάτας, καὶ σπεύδουν ὅλοι νὰ συνεισφέρουν ὅ,τι ἐκρατούσαν...

Ἀλλὰ τώρα ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ μεταβάλλεται εἰς κήρυκα πλειστηριασμῶν καὶ — δός με, λέγει, 150... δός 100...

— Λάβετα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ αἰχμᾶλωτος, καὶ ἐλευθεροῦ-

ται μετὰ τῆς μάμμης του, τῶν ἀμαξηλατῶν, καὶ τῶν δύο ἐπιδίκων μπαούλων.

Συμπέρασμα. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἐγὼ βλέπω δύο ἐνόχους, καὶ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικαστηρίου θὰ κατεδίκαζα τὸν κ. Ρηγάδην ὡς ὑποτιθέμενον λαθρεμπορὸν ζητήσαντα διὰ τῶν ἐντέρων ἀσυνειδήτου τινος τελωνοφύλακος νὰ διολισθήσῃ, ἀφορολόγητος, τοὺς δὲ ὑπαλλήλους τοῦ δημοτικοῦ φόρου θὰ κατεδίκαζον ὡς διαπράξαντας *ληστείαν* ἐν τῇ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ κεντρικωτάτῃ ἐδῶ.

Μάγια:

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΣΟΝΝΕΤΑ

I

Χαρὰ 'ς τὴ γῆ ποῦ χαίρεται τέτοιους ξανθοὺς χειμῶνας,
Τέτοια γεροπαλλήκαρα μὲ ὄψι ῥοδισμένη!
Στὸ Φάληρο, 'ς τὸ Στάδιο, 'ς τοῦ Φίσερ, 'ς τῆς κολώννας,
Ὁ ἥλιος κάθε ἀνθρώπο σὰν ἄνθος ἀνασταίνει.

Γιὰ ἰδέε' τους πῶς στοιβάζονται, 'ς τὸ δρόμο, 'σὰ' χελῶνες
Ποῦ εἰν' ἔτοιμες γιὰ πούλημα; καὶ πᾶν' ἀνταμωμένοι!
Τῇ μέρᾳ! γάντια καὶ ποδιὰς καὶ σκουφίαις καὶ κορδῶνες,
Γέροι μὲ τὸν ταμπάκο τους, καὶ νέοι μυρωμένοι,

Παιδιά, ἐργάται, φοιτηταί, ὑπαλλήλοι περνᾶνε,
Καὶ τρέχουν γιὰ νὰ τὴ χαροῦν μὲ φτερωμένα βήματα.
Ἀνησυχία καὶ καὶ καῦμός 'ς τὴν ὄψι τους. — Ποῦ πᾶνε;

Ῥωτᾷς;

Ὁ ἥλιος πνίγεται σὲ μένεξέδων κύματα,
Κι' ὅλοι ἐκεῖνοι στριμοχτοί, σκαστοί, ψόφιοι ἀπὸ πείνα
Γλεντοῦνε μέσα 'ς τὴ Βουλὴ, χορταίνουνε Δουζίνα...

Ῥονουλουλού.

— "Ὅχι, αὐθέντα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ καιρὸς οὗτος.

— Πιστεύω ὅτι ταχέως θὰ ἔλθῃ, Μιρχάν.

Καὶ ἀντήλλαξαν φοβερὸν μειδίαμα.

— Καθ' ἣν ὥραν σοὶ παραγγεῖλω ὅτι μέλλω νὰ ἐπιβιθασθῶ, αἱ ἄγκυραι νὰ εἶναι σηκωμέναι, πλὴν μιᾶς, τῆς μικροτέρας, οἱ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κάλοι λεγόμενοι. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, νὰ τοῖς δώσης νὰ πῶσιν εἰς τὴν ὑγιάν μου.

— Ἐχει καλῶς.

— Καὶ νὰ τοὺς ῥίψῃς εἰς τὰ ποτήρια τὴν εὐεργετικὴν ταύτην κόνιν.

— Ἐχει καλῶς

— Ἐγὼ θὰ ἐπιβιθασθῶ εἰς τὴν γαλέραν μετὰ δύο ἢ τριῶν φίλων. Εἰς πᾶν ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐκπλαγῇς, ἀλλὰ νὰ εἶσαι ἔτοιμος νὰ ὑπακούσης εἰς τὸ νεῦμά μου.

— Καλῶς, αὐθέντα.

Ὁ Σανοῦτος μετὰ τὴν συνωμοσίαν ταύτην ἀπαχαιρέτησε τὸν Μαῦρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΔΩΡΟΝ, ΔΑΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΠΑΓΗ

Ἀποβιθασθεὶς εἰς τὴν ξηράν ὁ Σανοῦτος μετέβη κατ' εὐθείαν παρὰ τῷ Μούχρᾳ καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι προὔτίθετο νὰ

ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον. Ἐδανείσθη παρ' αὐτοῦ ἑκατοντάδα φλωρίων, ἐμίσθωσε ναύτας καὶ παρεσκευάσθη πρὸς ἀπόπλουν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἐσκέφθη φαίνεται ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἐφαντάσθη ὕστερον νὰ τῷ προτείνῃ, εἶναι ὅτι ἐπεθύμει κατὰ τὴν προσεχῇ νύκτα νὰ ἐορτάσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸν ἀπόπλουν του καὶ προσεκάλει τὸν ξενιστὴν του μετὰ τῆς κυρίας νὰ συνορτάσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἴω. Μούχρας ἐξέφρασεν ἐνδοιασμὸν περὶ τοῦ ἂν ἡ σύζυγός του ἡδύνατο νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ταύτην διότι, τῷ ἐφάνετο, εἶπε, πολὺ ἀσθενής. Ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' αὐτόν, προθύμως ἤθελε τὴν δεχθῇ.

— Θὰ λυπηθῶ πολὺ, ἂν ἡ ἀξιοτίμος σύζυγός σας δὲν μὲ τιμήσῃ, εἶπεν ὁ Σανοῦτος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ξένε μου.

Ἀλλὰ παρὰ πάσας τὰς προκαταλήψεις τοῦ Μούχρα, ὅτε ἡ Αὐγούστα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ ξένος τῇ ἀπέτεινε τὴν πρόσκλησίν του, αὕτη τὴν ἐδέχθη προθύμως.

— Διατί ὄχι, κύριε; ἀφοῦ ἀναχωρεῖτε τόσον ταχέως.

— Ἀναχωρῶ, κυρία.

— Ἀσυγκαταβάτως, κύριε, αὐριον;

— Ναί, ἀνυπερθέτως, κυρία μου.

— Τότε θὰ εὐχαριστηθῶμεν νὰ διέλθωμεν μίαν ὥραν ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου σας καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶμεν τὸ κατευόδιον.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

Ὁ Σανοῦτος κατέπιεν ὡς σίελον τὸν θρίαμβόν του καὶ τὴν

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Κυκεῶνα ἀληθῆ παριστᾷ ἐνταῦθα ἢ τε ἀγορά μας καὶ τὰ δημόσια καταστήματα· διότι ἡ μὲν ἀγορὰ ἐννοεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παλαιὸν νομισματικὸν σύστημα μετὰ τὴν ἀγνωστον δραχμὴν τοῦ Τρικούπη μας συναλλασσομένη, τὰ δὲ δημόσια καταστήματα, ἐκτὸς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἥτις ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν (κάτι λάκκον ἔχ' ἢ φάβα), ὑπακούοντα εἰς τὰς τοῦ Τρικούπαγα διαταγὰς, ἀκολουθοῦσι τὸ νέον· καὶ ἐνῷ τὸ πιτσαβοῦρα τῆς ἡ Τράπεζα σου τὸ δίδῃ 56 καὶ τὰνάπαλιν. Πρὸς Θεοῦ κύριε Τρικούπη! Πρέπει σύνομα νὰ λείψῃ αὕτῃ ἡ Βαβέλ.

Τὸν Μπένσην μας τὸν μετέθεσαν· διότι, ὡς λέγουν δὲν ἐξεπλήρωσεν καλῶς τὴν μυστικὴν ἀποστολὴν του.

Ἀπὸ τοῦδε οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ ἀναγεῖρωμεν ἀνδριάντα εἰς τὴν κύρ Γιάννην τὸν καλαμπουρολόγο διότι ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ κάμῃ φονικό, φονεύων τοὺς 245 κόρακας τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ δυναμίτιδος· αὐτὰ δὲ ὅλα τὰ λέγει διότι ἔβαλαν φόρο εἰς τὸ κρασί. Ἔργα κύρ Γιάννη καὶ ὄχι λόγα παχυλά.

Σὰς στέλλω μίαν καραμέλαν ὡς ἐπιδόρητον. Προχθὲς ἐγέννησεν ἡ κυρία Π.

Ἡ Ἀγαθοπούλινα πειράζεται πολὺ εἰς τὰ νεῦρα ἀπὸ τὰ νεῦρα τῶν νηπίων.

Καὶ ἔλεγε:

— Ἐὰν δὲν ἔκανε παιδί, θὰ πῆγαίνα νὰ τὴν ἰδῶ ποῦ ἐγέννησε.

Πατρινός.

μνησικακίαν του διὰ τὰς νυκτικὰς ταύτας λέξεις. Ἦτο ἀνὴρ δυνάμενος νὰ μεταβάλλῃ προσωπεῖα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Καὶ τῷ ἤρμοζον πάντα, οἷοι δὲ ποτε σχήματος καὶ χρώματος ἂν ἦσαν.

Ἦτο εἰς τῶν εὐπατριδῶν ἐκείνων τυχοδιωκτῶν, οὓς μόνῃ ἡ Βενετία ἐν τῷ παρελθόντι παρήγαγε, καὶ ἐνώπιον τῆς δεξιότητος αὐτῶν ὡς οὐδὲν ἦτο ὁ ἄξιος καὶ σκαιὸς ἱπποτισμὸς τῶν τέκνων τῆς Φραγκίας. Ἦδύνατο νὰ ὑποστῇ τὰς ἐσχάτας συμφορὰς καὶ καταδιώξεις, καὶ νὰ μὴ καταβληθῇ. Ἦδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ὁμοτάτας ἀπανθρωπίας καὶ νὰ μὴ ἀποκάμῃ. Τὰ παθήματά του ἦσαν ἐφάμιλλα πρὸς τὰς σκληρότητάς του· τὰ ὄργιά του κατ' οὐδὲν ἦσαν ἥττονα τῆς τολμῆς του καὶ τῆς θρασύτητος.

Ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν. Μέχρι τῆς ἡλικίας ταύτης εἶχε περιέλθει δεκάκις τὴν Ἀνατολὴν, εἶχεν ἐκστρατεῖσαι ἐνδεκάκις, εἶχε πολεμήσει εἰκοσάκις, εἶχε τραυματισθῇ τοῖς ἐπικινδύνως καὶ δεκάκις ἐλαφρῶς, εἶχεν αἰχμαλωτισθῇ δις. Ὁ βίος του ἦτον ἀδιάλειπτος πάλη. Δὲν ἦτο μοχθηρὸς, ἀλλ' ἦτο μέχρι λύσσης φιλόδοτος καὶ μέχρι μανίας φιλόδοτος. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἐσχατιῶν προήρχοντο πᾶσαι τῶν πράξεων του αἱ υπερβασαί.

Ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς τελευταίας αἰχμαλωσίας του, ἣν εἶχε διηγηθῇ πρὸς τὸν Μαύχραν, πάντα ἦσαν ἀληθῆ, πλην ὅτι ὁ Σανούτος εἶχε κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην στόλον ἢ στρατὸν ἢ ἀποστολὴν τινα. Τὸ ἀληθὲς ἦτο ὅτι εἶχεν ἐκστρατεῦσαι

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ

(Συνέχεια ἰδ. ἀριθ. 373)

Πρὶν ἢ προκλητικωτάτῃ αὕτῃ σκηνῇ ἦτις ἡδύνατο νὰ παραγάγῃ ἐπανάστασιν κοινωνικὴν εἰς χώρας ἄλλας ἐνθα ἡ φαντασία εἶναι διαπυρωτέρα καὶ τὰ νεῦρα πλέον ἀτίθασσα, οὐδεμίαν ἐκτακτὸν ἐντύπωσιν παρέχει εἰς τοὺς ψυχροὺς θαμῶνας τῆς βωμαντικῆς παραλίας. Οἱ πατέρες, αὐτοὶ ἐκείνοι, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκμανῶσιν, ἐὰν, ἐν αἰθούσῃ τοῦ Λονδίνου, ἰδῶσιν ἔστω καὶ τὴν ἀσθενεστέραν ἀκτίνα τῆς περινημίδος τῶν θυγατέρων των, βλέπουσιν ἤδη μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀδιαφορίας ταύτας σκιρτῶσας ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀμώδους πλακοῦντος ὑπὸ τὴν λακωνικωτάτην ἐκείνην περιβολὴν των. Οἱ κομψεύμενοι, οἱ Dandy, οἱ Swels, ὅλοι τέλος οὗτοι οἱ τυπικοὶ, οἱ ῥυθμικοὶ, οἱ ἀμώμου ἐξωτερικοῦ νέοι, οὓς τὸ ρεῦμα τοῦ θέρους, παρὰσῦρει εἰς τοῦ Rotten-row καὶ τοῦ Picadilly, διὰ νὰ τοὺς ἐκθράσῃ λευχείμονας εἰς τὰς κομητείας, ἢ τὰς ἀκτὰς, παρέρχονται πρὸ τοῦ ἡδονικωτάτου ἐκείνου θεάματος μετὰ τῆς αὐτῆς τυπικότητος καὶ εὐσταθείας, μεθ' ἧς πατῶσι τοὺς μαλθακοὺς τάπητας τῶν ἀριστοκρατικῶν διαδρόμων τῆς Park lane. Μόνον ἐὰν τις ἐξ αὐτῶν εἶναι amateur τῆς ζωγραφικῆς ἢ τῆς γλυπτικῆς, ἴσταται ἐπισήμως, ὀπλιζέει τὸν ὀφθαλμὸν του διὰ τοῦ στρογγύλου μονοδιόπτρου του, καὶ μετὰ βαθύτατον ὕψος σπουδῆς, καὶ διαρκὲς κριτικὸν βλέμμα, ἐπιλέγει παρατηρῶν καλλιτεχνικὴν τινα κνήμην.

— Ὠραῖον! Ἐξάισιον πρότυπον! (Model).

Ἡμέραν τινα κατὰ τὴν ἀμφίβολον ταύτην ὥραν τοῦ λυκόφωτος εὗρισκόμεν μεθ' ἐνὸς φίλου μου ἐν τῇ ἐκτάσει τῆς ὕψους ἄμμου. Ἀπηυδισμένοι ἀμφότεροι εἶχομεν ῥιφθῇ μετὰ γλυκείας βαθυμίας ἐφ' ἐνὸς τεμαχίου βράχου, οὐτινος τὴν μικρὰν ἀναπαυτικὴν ἐπιφάνειαν διενείμαμεν εὐαγγελικώτατα πρὸς ἀλλήλους. Εἵμεθα ἀμφότεροι κατὰ τὴν ἀγγλικὴν ποιη-

οἰκοθεν ἐπὶ τῆς γαλέρας του, καὶ πολιορκισθεὶς στενωῶς ὑπὸ τῶν πειρατῶν ἡττήθη καὶ ἐξωγρήθη.

Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Σανούτος εἶχεν εὑρεῖ ἐν θύμῃ καὶ ἐν ὄνειροπόλῳ, καὶ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τοῦ πνεύματός του ἦσαν εἰς τὴν θῆραν αὐτοῦ ἐκδοτοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι. Ἐφαντάζετο δὲ ὅτι τὰ πάντα ὤφειλον νὰ συνδράμωσιν εἰς τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦτο. Δυστυχία εἰς ἐκείνον ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του!

Ὅτε ἔγεινε, νύξ ὁ Σανούτος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μούχρα καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κατῆλθεν εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ Μαύρος Μιρχάν περιέμενε τὴν ἀφίξιν τῆς λέμβου παρὰ τὴν προκυμαίαν.

— Εἶναι ὅλα ἐτοιμα, Μιρχάν; ἠρώτησεν ὁ Σανούτος.

— Ὅλα εἶναι ἐτοιμα, αὐθέντα.

— Καὶ αἱ ἀγκυραὶ;

— Ἐσηκώθησαν, κύριε.

— Καὶ τὸ πλήρωμα,

— Κοιμᾶται καὶ περιμένει τὴν διαταγὴν τῆς αὐθεντίας· σὰς νὰ ἐξυπνήσῃ, εἶπεν ὁ Μαύρος. Εἰσῆλθαν εἰς τὴν λέμβον. Ὁ Μιρχάν καὶ ὁ σύντροφός του, ὅστις ἦτο εἰς τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Σανούτου, ἤλασαν τὰς κώπας καὶ ἐρθασαν εἰς τὸ πλοῖον.

— Ἀναβῆτε, κυρία, εἶπεν ὁ Σανούτος, προσφέρων πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν χεῖρά του.

(ἀκολουθεῖ.)